

Al șaptelea cuvânt de pe cruce - **Consacrarea**

Isus a strigat cu glas tare: »Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!« Și când a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul.

Luca 23,46

»În mâinile Tale îmi încredințez duhul; Tu m-ai izbăvit, Doamne, Dumnezeul adevărului!« (Psalmul 31,5)

»Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: „Doamne Isuse, primește duhul meu!“ (Faptele Apostolilor 7,59).

Rugăciunea »Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!« s-o legăm de strigătul »S-a săvârșit!« Unii vestitori ai Cuvântului spun că acest strigăt a fost ultimele cuvinte ale lui Isus pe cruce. Eu sunt de altă părere; dar oricum ar fi, ambele expresii trebuie să fi avut loc scurt timp una după alta. Putem liniștiți să le legăm una de alta și vom descoperi cât de mult se aseamănă cu primele cuvinte ale lui Isus pe cruce.

La strigătul »S-a săvârșit!« ne putem aminti de cunoscutele cuvinte ale băiatului Isus din Luca 2,49: »Oare nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui meu?« (În traducerea engleză autorizată se spune textual: »Nu știți, că Eu trebuie să fiu în afacerea – misiunea, obligația, lucrarea, chestiunea – Tatălui Meu?« Această misiune era acum împlinită. Toată viața Sa Domnul S-a dedicat pentru aceasta. Acum a ajuns la sfârșitul zilelor Sale. Nu mai era nimic de făcut, El putea spune Tatălui Său: »Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac« (Ioan 17,4). Dacă la această vorbire vei lua și o altă expresie a Domnului nostru de pe cruce »Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!«, atunci vei vedea cât de bine se potrivește cu cuvintele textului din Luca 2: »Oare nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?« Isus Însuși se predă în mâinile Tatălui, așa cum totdeauna Și-a dorit. Fiind în casa Tatălui, El se predă în mâna Tatălui. El Își predă duhul în mâinile Tatălui ca pe o comoară de mare preț, ca să meargă la Tatăl, să rămână în casa Sa și niciodată să nu-L mai părăsească.

Viața lui Hristos este un tot unitar. El nu se comportă odată într-un fel, iar altă dată în alt fel, ci El este »Isus Hristos același ieri, azi și în veșnicie« (Evrei 13,8). Este o concordanță deplină între ceea ce Hristos a spus și ce a făcut. Nu este necesar ca cuvintele lui Isus să poarte semnătura Numelui Său, așa cum este nevoie la scrierile oamenilor, cuvintele Sale sunt neschimbabile.

Dacă se relatează că Hristos a făcut una, sau alta, atunci orice copil credincios poate să recunoască dacă relatarea este, sau nu este adevărată. Acele evanghelii miserabile, false, care au fost puse în circulație în primele secole, nu au produs pagubă mare, deoarece nimeni care are o capacitate reală de decizie spirituală nu s-a lăsat indus în eroare și nu le-a considerat ca fiind adevărate. Este imposibil să faci o imitare a cuvintelor și faptelor lui Isus Hristos care să fie considerată ca fiind adevărată. Toate exteriorizările lui Hristos corespund ființei Sale lăuntrice. Se caracterizează printr-o identificare cu Hristos, care nu se poate confunda cu altceva. Moartea Sa, nașterea Sa, copilăria Sa și viața Sa – toate au fost unicate. Nu există nimeni care să fi murit ca și El; și nu există nimeni care a trăit ca și El. Domnul nostru Isus Hristos este unic și nu se poate confunda cu nimeni. Unii dintre noi încearcă să-L imite, dar cât de puțin călcăm pe urmele Lui! Hristosul lui Dumnezeu este unic, nu există nimeni care ar putea fi rivalul Lui.

Intenționez să mă refer la trei texte diferite. La urmă veți constata că ele se aseamănă foarte mult și că de fapt eu puteam să mă mulțumesc numai cu un text.

Ultimele cuvinte ale Mântuitorului nostru scurt înainte de moartea Sa

»Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul.« Observați mai întâi cât de mult Hristos a trăit și a murit în duhul Cuvântului lui Dumnezeu. Hristos a fost un gânditor excelent, original, El putea să folosească expresii proprii. Nu a avut niciodată probleme de exprimare, căci »niciodată n-a vorbit un om ca omul acesta« (Ioan 7,46). Cu atât mai mult ar trebui să ne atragă atenția faptul că El a citat

permanent din Sfânta Scriptură. O mare parte din cuvintele Sale își au originea în Vechiul Testament. Chiar și acolo unde nu este o redare textuală, cuvintele Sale iau forma și conținutul Scripturii. Aceasta face să se recunoască că Biblia a fost singura lui carte. Vădit El o cunoaște de la prima până la ultima pagină, nu numai litera și conținutul ei, ci și sufletul și taina ei adâncă. De aceea I S-a părut normal să citeze o frază dintr-un psalm al lui David ca și cuvânt al Său de moarte. El nu a fost în stare de inconștiență, atunci când a murit; nu a fost inapt pentru a rosti cuvinte bine gândite. Nu a murit fiind cuprins de slăbiciune; chiar și atunci când a murit a fost tare. Este adevărat, El a zis »Mi-e sete!« Dar după ce S-a înviorat puțin, a strigat cu voce tare, așa de tare, cum numai un om puternic putea s-o facă: »S-a săvârșit!« Iar acum, înainte ca să-Și plece capul și să intre în tăcerea morții, spune ultima propoziție: »Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!«

Domnul nostru, mai spun o dată, putea să dea o explicație personală înainte de moartea Sa. Minte Sa nu era tulburată, era liniștită, clară. Da, El a fost desăvârșit de echilibrat și mângâiat, căci a zis: »S-a săvârșit!« În felul acesta suferința Lui se sfârșise, începuse deja să savureze dulceața victoriei. Și totuși, cu toată claritatea gândirii Sale și a proșpețimii spirituale, și cu toată mulțimea cuvintelor care Îi stăteau la dispoziție, nu a folosit nici-o frază nouă, ci El S-a îndreptat spre cartea Psalmilor, spre Sfânta Scriptură, și de acolo a luat această expresie: »În mâinile Tale Îmi încredințez duhul.«

Ce plină de învățătură pentru noi este această realitate, anume, Cuvântul devenit trup trăia din Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu! Cuvântul era hrana Sa, așa cum este pentru noi mâncarea. Frați și surori, dacă Hristos a trăit în felul acesta în Cuvântul lui Dumnezeu, să nu trăim și noi la fel? Într-un anumit sens El nu avea nevoie de această Carte. Duhul Lui Dumnezeu locuia fără nici-o îngrădire în El. Dar El iubea Scriptura, S-a ocupat amănunțit cu ea, a studiat-o și a întrebuințat permanent cuvintele ei. O, de am pătrunde și noi în inima Cuvântului lui Dumnezeu și ni l-am însuși! Am observat odată cum un vierme de mătase a mâncat dintr-o frunză, până ce a mâncat-o toată. Tot așa să facem și noi cu Cuvântul Domnului – să nu rămânem superficiali, ci să ne adâncim în el până va deveni partea noastră. Este fără sens și fără valoare să privești superficial Cuvântul și să te limitezi numai la descrierile poetice sau faptele istorice. Este o binecuvântare să intri în miezul Cuvântului și să și-l însușești în așa fel, încât să vorbești limba Scripturii și stilul de viață să se formeze după modelele din Scriptură, până când - și asta este mult mai bine – gândirea noastră este determinată de cuvintele Domnului.

Pentru a fi și mai clar în ceea ce vreau să spun, amintesc pe John Bunyan. Citește cărțile lui, oricare dintre ele, și vei constata că se lasă citite ca și Biblia însuși. El a făcut din Biblie obiectul lui de studiu. A citit-o atât de mult încât sufletul lui s-a impregnat cu ea. Cu toate că tot ceea ce el a scris era o poezie încântătoare, fascinantă, noi nu putem citi »Călătoria creștinului« - capodopera creației sale – fără să nu avem impresia că omul acesta a trăit din Biblie. Verifică-l, în care domeniu vrei: sângele lui este Biblia, ființa Bibliei pulsează în venele lui. Nu se poate exprima fără să facă aluzie, sau să citeze un cuvânt din Biblie, căci sufletul lui este umplut de Cuvântul lui Dumnezeu.

Vă recomand să urmați acest exemplu și cu mult mai mult exemplul Domnului nostru Isus. Dacă Duhul lui Dumnezeu lucrează în voi, atunci El vă va da dragoste față de Cuvântul lui Dumnezeu. Cine crede că Duhul lui Dumnezeu îl dezleagă de Biblie, acela stă sub influența unui duh care nu are nimic a face cu Duhul lui Dumnezeu. Sunt convins că Duhul lui Dumnezeu îți va face plăcută și de valoare fiecare pagină a relatării divine, așa că tu te vei hrăni din ea și vei putea vorbi cu alții despre aceasta. Se merită să te gândești mereu la faptul că binecuvântatul nostru Domn și Stăpân ne-a arătat chiar în moartea Sa ce duh Îl călăuzea, citând din Biblie chiar și în ultimele clipe ale vieții Sale pe pământ.

Remarcabil este faptul că Domnul nostru chiar în minutele morții se baza pe un Dumnezeu personal: »Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul.« Pentru mulți oameni Dumnezeu este un necunoscut. »S-ar putea să existe un Dumnezeu ...«, presupun unii, dar ei nu au mai mult decât această presupunere. »Toate lucrurile sunt Dumnezeu«, spun alții. »Nu putem fi siguri că există un Dumnezeu«, spun alții, »de aceea nu are nici-o valoare, ca noi – sub influența superstiției – să ajungem atât de departe, ca să credem în El.« Unii oameni constată: »Cu siguranță există un

Dumnezeu, dar El este foarte departe. Niciodată nu va veni la noi și nu ne putem imagina că El este interesat de problemele noastre.»

Domnul nostru slăvit, dimpotrivă, nu a crezut într-un Dumnezeu al întregii lumi impersonal, aflat în umbră, departe, ci în Dumnezeul căruia putea să-I strige: »Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul.« Asta arată că El se baza pe persoana lui Dumnezeu, așa cum eu mă bazez pe persoana și realitatea existenței unui funcționar de bancă, căruia îi spun: »Domnul meu, vă încredințez acești bani.« Așa ceva nu spui unui om de paie, unei iluzii sau neantului. Eu vorbesc așa numai cu un om viu. Nici-un om nu-și predă sufletul neantului, ca să i-l păzească, este de neimaginat așa ceva. Nu poți râde în moarte dacă te încredințezi unui Dumnezeu necunoscut, nedefinit; unui nereserios tată al tuturor lucrurilor, care poate fi totul sau nimic. Nu, și iarăși nu! Noi ne încredințăm numai aceluia pe care îl cunoaștem. Isus a cunoscut pe Tatăl; a știut că El este o persoană în mâinile căreia poți să-ți încredințezi duhul, atunci când este vorba de moarte. Nu vreau să fiu greșit înțeles. Nu vreau să spun că Dumnezeu are mâini din carne și sânge ca și noi. Dar El este prezent. El are puterea și tăria să acționeze. El poate face ce vrea cu oamenii. El voiește să pună stăpânire pe duhul și gândirea lor. El este gata să-i ocrotească totdeauna.

Isus vorbește ca unul care are încredere. Mă rog, ca tu și eu, în viață și în moarte, totdeauna să umblăm și noi tot așa cu Dumnezeu. Este mult prea multă ficțiune religioasă. O religie fictivă sau o concepție religioasă inventată nu poate oferi o mângâiere reală în ceasul morții. Omule, recunoaște realitatea! Este Dumnezeu pentru tine tot așa de real ca și tu însuși? Vino acum! Poți tu vorbi cu El așa cum vorbești cu un prieten? Te poți încrede și baza pe El, așa cum te bazezi pe cel mai bun prieten? Dacă Dumnezeu nu este real pentru tine, atunci nici religia ta, nici credința ta nu este reală. Dacă Dumnezeul tău este o fantomă, atunci și nădejdea ta este numai un vis și o spumă. Vai de tine, când te vei trezi brusc din visele tale! Isus, dimpotrivă, S-a încrezut realmente. »Tată«, a spus El, »în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!«

Mai mult! Prin aceste cuvinte Isus accentuează filiațiunea cu Dumnezeu. În Psalmul, de unde este luat acest verset, nu se începe cu »Tată«. David nu a mers așa de departe, cel puțin nu în cuvintele sale, chiar dacă în duhul putea să spună aceasta. Dar Isus avea dreptul să schimbe cuvintele psalmistului. El a putut, ceea ce noi nu putem: să »îmbunătățească« Scriptura. El nu a spus: »O, Dumnezeule, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul«, ci: »Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul.« Ce cuvânt fericit! »Tată«, era mărgăritarul din restul cuvintelor pe care Isus le-a rostit ca băiat: »Nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?« Desigur! Copilul sfânt știa deja că El era într-un chip deosebit Fiul Celui Preaînalt. De aceea a spus: »Tatăl Meu!« Și când a murit, inima Lui lovită s-a înălțat și mângâiat la gândul că Dumnezeu este Tatăl Său. Deoarece Isus a spus că Dumnezeu este Tatăl Său, L-au omorât, dar El a susținut cu tărie aceasta, chiar și în ceasul morții, și a strigat: »Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!«

Ce important este și pentru noi, iubiți frați, să putem muri fiind conștienți că noi suntem copii, fii ai lui Dumnezeu! Cât de bine face în viață și în moarte să ști că noi suntem pentru Dumnezeu copiii Lui și de aceea putem striga: »Ava, Tată!« Atunci moartea nu mai este moarte pentru noi. Având cuvintele Mântuitorului »s-a isprăvit!« pe buze și cu încredere în Tatăl din cer putem mângâiați să ne predăm în gura morții. Bucuroși, cu toată puterea care ne stă la dispoziție și plini de încredere vom putea cânta, provocând moartea și mormântul să reducă la tăcere cântarea noastră. Nu vor reuși niciodată. Tatăl meu, eu sunt în mâinile Tale, pot să mor fără frică.

În aceste cuvinte se mai cuprinde un gând, poate cel mai adânc. Atunci când a venit ceasul morții, Domnul nostru Și-a predat bucuros sufletul Tatălui: »Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul.« În sens strict al cuvântului, nimeni dintre noi nu poate rosti aceste cuvinte. Probabil o facem totuși, atunci când murim, și Dumnezeu îl primește. Acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Polykarp, Luther, Melancton, Johann Hus și ale multor alți sfinți: »În mâinile Tale îmi încredințez duhul.« Ediția Vechiului Testament, respectiv ediția Domnului nostru, a fost tradusă în latină și este folosită astăzi de unii oameni ca o formulă exorcistică. Cel muribund repetă cuvintele latine unul după altul, dacă mai este apt să facă aceasta, sau un preot o face pentru el și se crede într-o influență magică a acestei formulări speciale. Dar noi nu vom putea niciodată să rostim cuvintele în sensul în care le-a rostit Mântuitorul nostru.

Noi putem să încredințăm, sau să predăm duhul nostru lui Dumnezeu. Nu vrem însă să uităm că toți vom trebui să murim, dacă nu va reveni Domnul nostru; să mori nu depinde de tine. Noi suntem supuși procesului morții; căci atunci nu mai este la îndemâna noastră ca să mai trăim. Dacă am putea dispune de viața noastră, ar fi foarte problematic în momentul când trebuie să o dăm; sinuciderea este o nedreptate, și nimeni nu poate fi solicitat să se sinucidă. Dumnezeu nu cere de la nici-un om să facă aceasta. Pentru slăvitul nostru Domn și Stăpân nu era nici-o necesitate să moară, făcând excepție de faptul că El de bună voie S-a făcut Locțiitorul poporului Său. Nici măcar în ultimele minute de pe cruce nu era neapărat necesar să moară; căci El a strigat cu voce tare, în timp ce slăbiciunea trupului L-ar fi putut constrânge să șoptească, sau să ofteze. Dar El era cu putere și tărie. Dacă ar fi vrut, putea să se desprindă din cuie și să coboare în mijlocul poporului care Îl batjocorea. El a murit de bună voie, »Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu« (1 Petru, 3,18).

Pe bună dreptate cineva poate să-și dea viața pentru binele țării sale și pentru siguranța altora. Deseori a existat această necesitate și pe parcursul istoriei au fost oameni viteji, care au făcut aceasta cu toată demnitatea. Toți aceștia au trebuit să moară într-un ceas, sau altul. Ei au dat naturii tributul care trebuie plătit de fiecare, dar ei au făcut-o puțin mai devreme. Domnul nostru însă a predat duhul Său Tatălui, pe care putea să-l păstreze pentru Sine, dacă ar fi vrut. El Însuși a zis: »Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu forța, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși; aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu.« (Ioan 10,17,18) El a fost gata să-și dea viața cu bucurie în mâna Tatălui.

Este remarcabil că niciunul din evangheliști nu descrie moartea Domnului nostru. El a murit, așa cum se moare, dar evangheliștii vorbesc numai despre faptul că El Și-a dat duhul; că El Și-a încredințat duhul lui Dumnezeu. Tu și eu, noi murim pasiv; El însă a fost activ în aceste momente și Și-a încredințat duhul Tatălui Său. În cazul Său, moartea a fost un act, o acțiune sub regie proprie. El a înfăptuit acest act cu intenția ca să ne elibereze pe noi de moarte și de iad. În acest sens, Hristos a fost complet singur în moarte.

Frați și surori, cu toate că noi nu ne putem preda duhul, așa cum a făcut El, să ne dăm totuși viața, dacă trebuie. Dumnezeu să călăuzească inima și sufletul nostru în așa fel încât noi să nu încercăm să ne păstrăm viața cu forța, ci să fim gata să lăsăm cu bucurie totul pe seama lui Dumnezeu – să predăm totul în mâinile Sale. Având conștientă că sufletul nostru este în deplină siguranță în mâna Tatălui, că germenul vieții trupului nostru va fi păstrat cu grijă de Dumnezeu până în ziua învierii, că cu siguranță, atunci când trâmbița va suna, duhul, sufletul și trupul – această trinitate a ființei noastre umane – vor fi iarăși reunite într-o desăvârșire absolută, pentru ca noi să putem vedea pe Împărat în frumusețea Sa în țara care acum este așa de departe de noi. Dacă Dumnezeu ne chiamă să murim, atunci va fi o moarte fericită, când noi, ca și Domnul nostru, vom putea merge acasă având pe buze un cuvânt din Scriptură; dacă noi ne bazăm pe un Dumnezeu personal, care ne primește, și știm că Dumnezeu este Tatăl nostru; dacă vom renunța la voința noastră în favoarea voinței Celui Preaslăvit și vom zice: »Este Domnul! Este Tatăl meu! Să-L lăsăm să facă ceea ce consideră El că este bine.«

Al doilea text îl găsim în Psalmul 31,5

Aici stă evident cuvântul biblic pe care l-a avut Mântuitorul nostru în suflet, atunci când a murit: »În mâinile Tale Îmi încredințez duhul; Tu M-ai izbăvit, Doamne, Dumnezeule adevărate!« Eu cred că aceste cuvinte ar trebui să le rostim și atunci când suntem în viață, căci psalmistul se gândește mai puțin la moarte și mult mai mult la viața celui credincios.

Este ceva neobișnuit, prieteni dragi, dacă noi rostim mereu cuvintele pe care Isus le-a rostit pe cruce? Tu poți să te gândești la conținutul lor nu numai atunci când ești pe moarte, ci și în noaptea aceasta și mâine dimineață. Atât timp cât trăiești, poți să repeți textul pe care l-a citat Domnul și să spui: »În mâinile Tale îmi încredințez duhul.« Să ne încredințăm cu bucurie sufletul lui Dumnezeu și să ne simțim deplin protejați în mâna Sa. Duhul nostru este partea cea mai valoroasă a existenței

noastre – trupul este numai coaja, duhul nostru este nucleul – de aceea să-l încredințăm lui Dumnezeu spre păzire. Unii dintre noi nu au făcut aceasta încă, de aceea vă invit s-o faceți acum. Este un act de credință, care salvează sufletul; constă în aceea că noi spunem: »Mă încredințez lui Dumnezeu, care mi S-a arătat în Isus Hristos. Nu mă pot păzi singur, dar El poate. Mă poate curăți cu sângele scump al lui Isus Hristos. De aceea predau duhul meu în mâinile puternice ale Tatălui.« Niciodată nu vei putea trăi cu adevărat, dacă nu ai făcut aceasta. Înainte de această predare totală vine moartea: însă de îndată ce te-ai încrezut în Hristos începe viața pentru tine.

Ai grijă, atât timp cât trăiești, să repeți zilnic acest lucru. Bucuros și fără nici-o rețineră predă-te în mâinile lui Dumnezeu. Predă-te lui Dumnezeu – trupul tău, fie el sănătos sau bolnav, tânăr sau bătrân; sufletul și duhul tău, ca El să le facă să se bucure, sau să se întristeze, așa cum Îi place Lui. Predă-te total Lui și spune: »Tatăl meu, fă-mă bogat, sau sărac, dă-mi lumina ochilor, sau orbește-mă, dă-mi un suflet sănătos, sau ia-l de la mine, fă-mă cu vază și renumit, sau fă-mă să trăiesc tainic – mă predau Ție; în mâinile Tale îmi încredințez duhul. Nu vreau să mai aleg eu, Tu să-mi hotărăști moștenirea. Timpul meu este în mâinile Tale!«

Copii ai lui Dumnezeu, faceți voi totdeauna așa? Ați făcut oare așa? Mă tem că între cei ce zic că sunt creștini sunt din aceia care luptă împotriva vocii lui Dumnezeu. Chiar și atunci când se roagă: »Dumnezeule, fă-se voia Ta«, strică iarăși totul, zicându-și în sine însuși: »și pe a mea!« Ei se roagă: »Doamne, fă voia mea să fie a Ta!« în loc să zică: »Fă voia Ta să fie a mea.« Să ne rugăm zilnic astfel: »În mâinile Tale îmi încredințez duhul.« Dimineața, la ora de rugăciune a familiei, obișnuiesc să mă încredințez pe mine și tot ce am mâinilor lui Dumnezeu. Seara, înainte de a merge la odihnă, mă uit în mâinile lui Dumnezeu, ca să văd cât sunt de protejat, și spun: »Doamne, Dumnezeule, cuprinde-mă și în noaptea aceasta iarăși; primește-mă în timpul orelor de noapte; în mâinile Tale îmi încredințez duhul.«

Această rugăciune se încheie cu cuvintele: »Tu m-ai izbăvit, Doamne, Dumnezeule adevărate.« Nu este acesta un motiv bine întemeiat, ca noi să ne predăm pe deplin lui Dumnezeu. Hristos te-a salvat, de aceea Îi aparții. Dacă eu sunt un om mântuit și rog pe Dumnezeu să aibe grijă de mine, atunci eu rog pe Împărat să vegheze comoara care L-a costat sângele inimii Lui.

Pot fi foarte sigur că o va face, căci titlul Său este »Dumnezeul adevărat«. Ar fi El un Dumnezeu credincios, dacă ar începe cu mântuirea și ar sfârși cu nimicirea? Dacă ar da pe Fiul Său la moarte, iar după aceea nu ne-ar da darurile harului, de care avem zilnic nevoie pe drumul nostru spre cer? Nu, darul Fiului Său este totodată asigurarea că Dumnezeu va mântui pe poporul Său de păcatele sale și că îl va lua în slavă. El o va face! De aceea caută-L zilnic și spune-I: »În mâinile Tale îmi încredințez Duhul.« Nu, nu numai zilnic, ci pe tot parcursul zilei!

Te sfătuiesc s-o faci mereu, chiar și atunci când traversezi strada sau șezi acasă. Dr. Gill, înaintașul meu, a petrecut mult timp în camera lui de studiu. Într-o zi cineva i-a zis: »Presupun că cel care studiază este cel mai mult ocrotit de pericolele zilei.« În timp ce Dr. Gill s-a sculat pentru un moment de pe scaunul lui, a venit o rafală de vânt, a dărâmat coșul de fum, care străpungând acoperișul și tavanul a căzut exact pe locul unde șezuse mai înainte predicatorul. Dr. Gill s-a îndreptat liniștit spre vizitatorul îngrozit: »Eu cred că noi avem nevoie de ocrotirea lui Dumnezeu atât în camera de studiu, cât și pe stradă.« - Exact: »Tată, în mâinile Tale îmi încredințez Duhul!«

Am observat că oameni necunoscuți și prieteni au parte de accidente și situații dificile tocmai atunci când sunt în concediu. E ciudat, dar am observat aceasta. Oamenii vor să facă ceva pentru sănătatea lor și se reîntorc bolnavi acasă. Ne părăsesc având mădulare sănătoase și se întorc acasă infirmi. De aceea noi trebuie să cerem de la Dumnezeu protecția Sa deosebită pentru prietenii care sunt în vacanță, la câmp sau pe mare. Noi trebuie să ne încredințăm Lui, oriunde ne-am afla. Dacă vom merge într-un spital de leproși, cu siguranță va trebui să rugăm pe Dumnezeu să ne păzească de această boală ucigătoare; dar noi suntem dependenți de paza lui Dumnezeu și atunci când ne aflăm în împrejurări nepericuloase sau în propria casă.

David a zis lui Dumnezeu: »În mâinile Tale îmi încredințez Duhul«, dar vă rog să adăugați cuvântul, pe care l-a folosit Domnul nostru: »Tată«. În general David este un exemplu pozitiv pentru noi, dar Domnul său este un exemplu mult mai bun. Dacă Îl vom urma, atunci vom proceda mai bine decât David. De aceea să ne rugăm: »Tată, Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul.« În

felul acesta poți zilnic trăi plăcut, dacă vom încredința fiecare lucru în mâna Tatălui ceresc, căci această mână este bună pentru fiecare copil. »Tată, nu mă pot încrede îngerilor Tăi, dar mă încred în Tine.«

Psalmistul, care se ruga, nu a spus: »Îmi predau duhul în mâinile providenței.« Mulți oameni vor prin aceasta să ocolească pe Dumnezeu, spunând: »Providența a făcut aceasta, providența a făcut aceea.« Dacă îi vei întreba: »Ce este providența?«, vor răspunde probabil: »Hâm, providența este ... providența!« Aceasta este tot ceea ce pot spune despre ea.

Unii glumesc naiv despre teama față de natură, despre respectul față de legile naturii, respectul față de forțele naturi, și așa mai departe. Dar întreabă-l pe vorbitorul iscusit: »Aveți amabilitatea să-mi explicați ce este natura?« El va zice: »Da, desigur, este natura!« Și aceasta este tot ceea ce poți afla de la el.

Desigur, eu cred în natură; eu cred și în providență. Dar înainte de toate eu cred în Dumnezeu; în Dumnezeul care are mâini, nu în idolul care nu poate să-și miște mâinile, ci în Dumnezeul căruia îi pot spune: »Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul. Mă bucur că pot face aceasta, căci dacă m-am încredințat în paza Ta, mă simt în deplină siguranță.« Dragii mei, dacă trăiți astfel, veți trăi în siguranță și fericiți; puteți spera în viață și în moarte.

Al treilea text ne va arăta cum noi înșine putem întrebuința cuvintele rostite de Mântuitorul nostru în ceasul morții

Dacă vom studia relatarea din Faptele Apostolilor 7,59 despre moartea lui Ștefan, vom vedea cât de departe un om al lui Dumnezeu poate merge în ceasul morții sale, dacă el citează pe David și pe Domnul Isus Hristos: »Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: „Doamne Isuse, primește duhul meu!“ Așa putem noi vorbi, atunci când a sosit ceasul morții: »Doamne Isuse primește duhul meu.« Am încercat să explic, că în sens strict al cuvântului noi nu suntem în stare ca de la noi înșine să ne dăm duhul, dar noi putem vorbi despre aceasta, anume, ca Hristos să-l primească, sau să-l ia la Sine, și împreună cu Ștefan să spunem: »Doamne Isuse, primește duhul meu!«

Ce vrea să spună aceasta? Eu cred: dacă noi putem muri ca Ștefan, atunci putem muri având siguranța vieții veșnice. Ștefan s-a rugat: »Doamne Isuse, primește duhul meu!« El nu a spus: »Mă tem, duhul meu va trebui să moară.« Nu, duhul este ceva care nu moare; ceva, pe care Hristos poate să-l primească. De aceea Ștefan Îl roagă pe Hristos să îl primească. Noi nu murim așa cum mor pisicile și câinii; noi suntem ființe care pe pământ își închid ochii și îi deschid în cer. Și apoi, la sunetul trâmbiței îngerului, trupurile noastre se vor ridica și se vor reuni iarăși cu duhul nostru. În privința aceasta nu există nici-o îndoială.

Probabil ai auzit pe un necredincios spunând: »Unii creștini se tem mai mult de moarte, decât se teme unul care nu este creștin, deoarece ei cred în continuitatea vieții într-un alt domeniu. Eu nu am nici cea mai mică teamă, căci eu cred în descompunerea mea totală; de aceea moartea nu mă îngrozește.« La aceasta se poate răspunde: »În privința aceasta, după părerea mea, vă asemănați cu boul care paște acolo pe câmpie; nici el nu se teme de moarte. Însă, domnul meu, vreau să vă pun o întrebare simplă: „Aveți vre-o speranță?“ « »Speranță, Domnul meu? Speranță, Domnul meu? Nu, nu am nici-o speranță, desigur nu, nu am nici-o speranță, Domnul meu.« »Ah, da!«, spui tu apoi. »Dacă cei credincioși se tem câteodată, ei au totuși o speranță la care ei nu vor putea renunța niciodată, și nici nu vor vrea să renunțe la ea.« Speranța creștinului constă în aceea că duhul nostru, pe care îl încredințăm în mâinile lui Isus Hristos, va fi pentru totdeauna la Domnul.

Gândul următor este: Hristos este aproape de acela care poate muri ca și Ștefan – așa de aproape, că poate să vorbească direct cu Hristos: »Doamne Isuse, primește duhul meu!« Pentru Ștefan Domnul Isus era așa de aproape, că Îl putea vedea, căci el a strigat: »Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul Omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu« (Faptele Apostolilor 7,56). Unii oameni evlavioși au mărturisit același lucru în ceasul morții. Nu ne mirăm dacă auzim pe unii muritori spunând că ei văd poarta de mărgăritar a orașului ceresc. Ei ne spun aceasta într-o formă așa de

convingătoare, – emoționați sau foarte liniștiți, poate chiar pe tonul vorbirii zilnice obișnuite - , așa că suntem siguri că nu suntem înșelați de ei. Ei spun ce au recunoscut ca fiind adevărat, căci Isus este cu ei. Desigur, iubii mei, înainte ca să puteți să vă strângeți copiii în jurul patului de moarte, Isus va fi deja acolo; puteți să încredințați duhul vostru în mâinile Lui.

Ne putem pe deplin baza pe faptul că noi suntem în siguranță în mâinile Lui. Dacă altundeva suntem în nesiguranță, de îndată ce Îl rugăm să primească duhul nostru și de îndată ce El o face, cine ne va mai putea produce pagubă? Cine va putea să ne smulgă din mâna Sa? Ridicați-vă moarte și iad! Ieșiți afară forțe ale întunericului! Ce mai puteți face voi, căci duhul este în mâinile Salvatorului atotputernic!

Mai există și o altă certitudine: Hristos este gata să ne primească în mâinile Lui. Noi dorim în aceste clipe să ne predăm în mâinile Lui. Nu trebuie să ne rușinăm dacă vom repeta zilnic acest lucru. Noi știm că nu vom fi respinși. Deseori am relatat despre femeia bună în vârstă, căreia cineva i-a zis, atunci când ea era pe moarte: »Nu te temi că ai să mori?« »O, nu«, a răspuns ea, »nu este nimic de temut. În fiecare dimineață înainte de micul dejun mi-am cufundat piciorul în râul morții, de aceea acum nu am nici-o teamă de moarte.« Sau gândește-te la femeia care a murit și a lăsat un bilet lângă patul ei, pe care a scris cu toată puterea ei următoarele rânduri: »Decând Isus este al meu nu mă tem să părăsesc această învelitoare muritoare; cu bucurie dezbrac haina de praf și pământ. De când Isus a mers prin întunericul morții spre slavă, vreau și eu cu orice preț să mor în Domnul.«

Ea era îndreptățită să scrie așa ceva. Sper ca și noi să putem o dată să spunem tot așa, atunci când Domnul nostru ne va chema acasă! Doresc, prieteni dragi, ca noi toți să fim gata să părăsim în așa fel lumea aceasta, ca și cum noi înșine am putea decide în acest sens. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, moartea nu este lăsată la decizia noastră, nu depinde de voia noastră, dacă și când să murim. Dumnezeu a hotărât ziua și zece mii de draci nu vor putea să ne ducă în mormânt înainte de timpul hotărât.

Să fim așa de voitori să plecăm de aici, ca și cum ar sta în puterea noastră. Fii cu mintea clară și liniștită: dacă ar fi lăsat pe seama noastră, nimeni dintre noi nu ar fi așa de înțelept, ca să se hotărască să plece. Pentru mine nu există nimic mai rău, decât a nu trebui să mori, cu excepția că Domnul nostru va reveni! Un domn ales, în vârstă, atunci când a constatat că îmbătrânește, obișnuia să spună: »Cu siguranță, m-a uitat aici.« Da, atunci când unul din prietenii lui mergea acasă, îl ruga: »Când vei ajunge în cer, salută-l cordial din partea mea pe John Bunyan și pe toți Johns și spunele că sârmanul bătrân Rowly (Rowland Hill se numea bătrânul domn) îi va căuta în curând acolo sus.«

Este un lucru înțelept să ai dorința să mergi acasă ca să fi la Dumnezeu. Să fi la Hristos este cu mult mai bine decât a rămâne aici.

Cine privește lucrurile cu mintea trează, acela își dorește să moară. De aceea nu vrem să ne întorcem înapoi, să ne închidem, să ne opunem cu toate forțele și să spumegăm de mânie. Când aud despre credincioși că nu vorbesc cu plăcere despre moarte, atunci mă îngrijorez pentru ei. Este înțelept dacă noi de acum ne obișnuim cu locul nostru de odihnă veșnică. Mi-a făcut bine, când nu demult am stat lângă un mormânt și în jurul meu am văzut multe mormite ale celor morți; căci acesta este locul care mă va primi și pe mine odată. Voi, cei care trăiți, veniți de vedeți locul unde, mai devreme sau mai târziu, vă vor duce. Deoarece este așa și nu poate fi altfel, haideți, noi cei care credem, să spunem „da”.

Ce se întâmplă, dacă tu nu crezi? Atunci, desigur, este cu totul altfel. Dacă încă nu crezi în Isus Hristos, atunci ar trebui să-ți fie teamă că ți se va întâmpla ceva în timp ce stai pe scaunul tău. Mă mir că pământul nu strigă către Dumnezeu: »Dumnezeule, nu vreau să mai văd mult timp pe acest păcătos pe mine! Deschide-mi gura, ca să-l înghit!« Întreaga natură ar trebui să-l urască pe acela care urăște pe Dumnezeu. Toate lucrurile refuză să-l sprijinească pe acela care nu trăiește pentru Dumnezeu. Caută pe Domnul! Încredințează-te lui Hristos! Apucă viața veșnică! Dacă ai făcut aceasta, atunci tu nu va mai trebui să te temi nici de viață și nici de moarte. Primești lucrurile așa cum îi place lui Dumnezeu. Amin.